

idoneam; ideo creditor sibi imputare debet, quod contentum promissione pupilli non requisiverit auctoritatem tutoris, vel fideiussorem. f. 38. num. 525. & seqq.

Plura de his vide, *Tutor*.
De Pupillarum rerum prescriptione, vide, *Prescriptionis materia incapax*.

Purgatio.

Tomo 5.

Purgatio vulgaris fieri solita per tactum aquae ferventis, vel ferri candentis, est à Canonibus prohibita. f. 470. n. 1053. Item fieri solita per Duelum. f. 471. n. 1054.

De Purgatione Canonica, vide, *Juramentum Purgationis*.

Q.

Quasi Contractus.

Tomo 4.

Quasi Contractus est tacita seu praesumpta conventio, ex qua mediante facto aliquo producitur obligatio. f. 343. n. 1102. ubi enumerantur species, quae sub proprijs vocabulis videnda.

Quasi delictum.

De hoc vide, *Delictum, vel Quasi*.

Quaerela Inofficiosa.

Tomo 2.

Inofficiosum Testamentum est, quod certis personis immerito exheredatis, non officio pietatis factum videtur: ex quo impugandi remedium extraordinarium jure civili introductum est *Quaerela inofficiosa*, quae quis petit ejusmodi testamentum rescindi. f. 140. n. 613. Dicitur *Extraordinarium*, quia quamdiu ordinarium remedium superest, prius est usurpandum, cum quo tamen concurrere potest quaerela. eod.

Quaerela Inofficiosa est actio propriae dicta, & non mera imploratio Officij Judicis: multo minus est accusatio. f. 141. n. 614.

Quaerela Inofficiosa potest in eodem libello cum Hereditatis petitione cumulari. f. eod. n. 615.

Quaerela Inofficiosa ob causam exheredationis non probatam inter ascendentes & descendentes est jure novo sublata, & testamentum ipso jure est nullum, theoreticè rem examinando. f. 87. n. 384. & fufius f. 141. n. 616. & seqq. In praxi tamen videtur contrarium observari, & datur quaerela liberis non legitimè à patre exheredatis ob causam etiam non probatam, item in testamento matris vel avi materni praeteritis utriusque sexus tam emancipatis quam in potestate constitutis. Ratione posterorum non est opus quaerela, quia non possunt exheredari. 610.

Quaerela haec competit arrogatis & adoptatis à persona non extranea, adeoque ab ascendente. Liberis verò naturalibus illegitimis datur solum adversus matris, vel avi materni legitimis superest. f. 142. n. 621.

Quaerela datur parentibus adversus testamentum liberorum etiam emancipatorum, in quo praeteriti, vel iniquè exheredati sunt. f. eod. n. 622.

Q.

Casu quo quis exheredato filio patrem praeterit, si filius quaerelam movens obtinet, pater non habet quaerelam; si succumbat, pater admittitur tanquam praeteritus. Pari modo si filius legitimè exheredatus probaretur, nepos praeteritus non posset quidem testamentum nullum dicere, posset tamen quaerelam movere. f. eod. n. 623.

Quaerela non competit parentibus praeteritis in testamento militis actu militantis. f. 143. n. 624.

Quaerela datur fratribus & sororibus praeteritis, vel exheredatis, & turpibus personis institutis. f. eod. nu. 625. Rescisso autem testamento, etiam Nepotes ex fratre defuncto jure representationis admittentur, non obstante, quod quaerela illis non concedatur: Sicut, etiam frater non possit movere quaerelam, quando contra solum patrem est commissa ingratitude exheredationis, rescisso tamen à patre testamento filij, frater unà cum patre succedunt. eod.

Quaerela transmittitur tam ad haeres suos quam ad extraneos, sed cum hoc discrimine, quod ad suos transmittatur etiam non preparata, ad extraneos verò non nisi ut preparata, v. g. per litem contestationem, per interminationem, per agnitam bonorum possessionem. f. 143. n. 626.

Quaerela instituitur adversus haereses, qui ex testamento hereditatem adierunt, sed non nisi post aditionem. f. eod. nu. 627. Aliquando proponitur per modum Exceptionis, si nempe exheredatus possidet, & haeres scriptus agit hereditatis petitione. eod.

Quaerela cessat in foro conscientiae, quando exheredatus sibi conscius est, quod causa exheredationis à se data sit, etiam si haeres eam probare non possit. f. 142. n. 619. & f. 144. n. 628.

Dissimulatione quaerelae per quinquennium, cessat quaerela respectu dissimulantis, & ejus portio accrescit alteri per quaerelam obtinenti. eod.

Si exheredatus titulo institutionis aliquid accipit, tunc omnia quaerela ad supplementum agendum est. eod.

R.

Rapina.

Tomo 1.

Rapina superaddit furto simpliciter violentam ablationem, nec sufficit, juridicè loquendo, coactio per metum sine violentia. f. 118. n. 263.

Est peccatum specie theologica distinctum à furto simplici. Ordinariè quidem Rapina est manifesta, potest tamen esse Non manifesta per accidens. Vocatur furtum improbum, seu qualificatum. f. 118. n. 264.

Ex Rapina datur actio *vi bonorum raptorum*, praetoria, partim Rei partim Paeae persecutoria, quae quadruplum (cui res ipsa vel aestimatio inest) intra annum exigitur, post annum simplicem. Adversus haereses non datur ante litem contestatam, sed conditio furtiva in simplicem. f. 120. n. 269.

Non

liberatur à poena raptor, etiam si rem ante sententiam sponte restituat. f. 121. n. 271.

Tomo 6.

Rapinae malitiosa poena solet esse gladij, & vel unus actus sufficit. f. 183. n. 537.

Neque Nobilitas, neque parvitas materiae excusat. n. 548.

Eadem poenam plectitur, qui quidem non adhibita vi, sed solo metu adigit viatorem, ut sponte tradat. n. 539. Probabiliter nec minuenda illi poena, qui in domibus, vel villis praedatur, & rapinam facit. n. 540.

Raptus.

Tomo 6.

Raptus crimen committitur, cum femina honesta libidinis explenda (est non expletæ) causa, vi de loco in alium locum moraliter diversum abripitur. fol. 183. n. 541. & fol. 185. n. 550.

Raptus poena est ultimum supplicium, etiam adjuvantium, & bona eorum adjudicantur domino raptæ. fol. 183. n. 542.

Jure Ecclesiastico irritatur illius cum rapta matrimonium, dum est in potestate raptoris, tenetur eam dotare, sive ducat sive non. fol. 184. n. 543.

Ex Ord. Crim. Carolina, qui alieni suam uxorem, aut honestam virginem contra mariti aut legitimi patris voluntatem inhonestè abducit, est haec contentiant, accusante patre aut marito, punitur ut raptor. n. 544.

Raptor Monialis capite plectitur, & ejus bona adscribuntur Monasterio stupratae. si consensit, in arctius Monasterium detruditur. n. 545.

Secundum Carol. Ord. non excusat à poena ordinaria, si mulier dicat, se consensisse, sed in vitis parentibus rapta est libidinis causa. n. 546. & seq. Si mas maritè rapiat explenda libidinis causa, punitur non quidem ut raptor, sed de vi publica. n. 548.

Quodsi femina virum rapiat, punitur poenam Raptoribus constituta. n. 549.

Qui reperet meretricem jam ad penitentiam conversam, puniendus esset ut raptor, non item, sed arbitrariè, qui non conversam, sed in vitam. fol. 186. n. 552.

Rationes, Seu Libri Rationum.

Tomo 5.

Rationes aliae sunt publicae, hoc est factae auctoritate publica: aliae privatae. fol. 344. n. 317.

Libri Rationum conscripti ab eo, cui publica auctoritas officium conscribendi Rationes commissum est, ut sunt Argentarij, Nummularij, plenè probant non minus quam Scriptura Notarij. f. 366. n. 481.

Libri Rationum alicujus privati, probat plenè contra scribentem ejusque haerem. f. 381. n. 556. Scheda tamen separata à Codice non nisi semiplenè. n. 557.

Christ. Flamm. Repert.

Pro scribente non probat plenè, nisi aliunde firmitatem accipiat. n. 558.

In Capitulis inter se non connexis sed disparatis, potest quis approbare unum articulum contra scribentem, & reprobare aliud Capitulum pro scribentem, vide n. 560. & seq. Denique Judicis arbitrio relinquendum, an existimet parum fidem habendam libro Rationum tam quoad Capitula contra scribentem, quam pro scribente, si sint de eodem negotio, licet non uno contextu scripta. n. 565.

Quando ille contra quem Liber Rationum producitur, nec expresse, nec tacite opponit aliquid contra producentem aut librum, censetur tacite fateri vera esse quae continentur, nec potest revocare, nec Judex aliter judicare. fol. 383. n. 565.

Liber Rationum conscriptus ab eo, qui ex officio alicujus bona administrat, plenè probat pro scribente, observatis observandis, quae vide n. 567. & seqq.

Liber Rationum à Socijs, vel uno Sociorum à ceteris ad hoc approbato, imò & ab Insitore ad hoc praeposito conscriptus, & verisimilium continens, plenè probat interfectos etiam pro scribente. f. 384. n. 572.

Extra casus recensitos saepe probat Liber Rationum semiplenè, concurrentibus administraculis arbitrio Judicis aestimandis, quae vide n. 573. & seq.

Rebellio.

De hujus poena vide, *Majestatis lese crimen*.

Reconventio.

An Clericus possit apud Judicem Laicum reconveniri, vide, *Jurisdictio Ecclesiastica & Secularis*.

Tomo 5.

In causa Reconventionis tenetur Procurator Principalem defendere. f. 167. n. 458.

Reconventio definitur: Actio à Reo convento adversus Actorem, durante conventionis Judicio sub eodem Judice, parique passu agitata. f. 247. n. 338.

Reconventio proprie dicta faciendae est ante litem contestationem, vel saltem in continenti ante juramentum calumniae, & non ex intervallo, cui proinde in continenti post litem contestatam & responsoem ad libellum actoris factam, actor respondere debet. f. 247. n. 339. Dummodo causa reconventionis possit à tali Judice tractari. f. 248. n. 343. Quodsi reconventio fiat in majore quantitate, quam conventio, & excedat alioquin Jurisdictionem Judicis, nihilominus poterit de illa judicare. n. 344. Nec impeditur Reconventionis Judicium per appellationem Actoris, postquam succubuit in causa conventionis. n. 345.

Si Actor Reconventus desisteret ab agendo, cessaret etiam reconventio. n. 346.

Reus contumax non posset reconvenire Actorem, qui abusive seu fictione juris litem contestatus est. n. 347.

Da 2

Reconventio

Reconventio ex intervallo facta post litem contestationem, non inducit Judici necessitatē, ut in causa conventionis & reconventionis pari passu procedat, & eadē sententiā definitivā absolvat. f. 249. n. 348. Potest tamen, consentiente Actore habere effectum prorogationis, ut saltem finitā causā conventionis teneatur coram tali Judice respondere. num. 349.

Si causa conventionis celeritatem exigeret, & immineret periculum animæ, non esset causa reconventionis conjungenda. n. 350.

Si Judex non attentā reconventionē procederet in causa conventionis, valeret quidem sententiā, sed reus posset appellare. n. 351.

Actor reconventus non posset Judicem tanquam suspectum recusare. n. 352.

Reconventio non habet locum coram arbitris. n. 353. Coram Judice delegato tunc locum habet, si fuit delegatus ad instantiam actoris, secus si ex consensu utriusque partis. n. 354.

Jure communi potest Reconventio fieri in omnibus causis non specialiter exceptis. f. 250. n. 355. Jure Bavarico limitatur. n. 359.

Reconventio fieri potest etiam si conventio fiat actione reali, & reconventio personali, vel e contra. n. 360.

In causa spoliij non est locus reconventioni, nisi fieret etiam de spolio. f. 251. n. 361. Agens ad recuperandam possessionem non contra ipsum spoliatorem aut mandantem, sed contra tertium possessorem, posset reconveniri. n. 362. Posset etiam tertius Possessor reconveniri ex Interdicto *Qui possidetis*, non item ipse spoliator conventus. n. 364.

Depositarius conventus non potest reconveniri nisi etiam in causa depositi. f. 251. n. 365.

Appellans non potest intuitu hujus appellationis reconveniri apud Judicem à quo. n. 366.

Reconventio locum etiam habet in causis Summarijs, & executivis. f. 252. n. 371.

In multis causis arbitrio Judicis relinquendum videtur, an reconventio admittenda sit nec ne, ob varia incommoda. n. 372. ubi recensentur hujusmodi cause.

Recusatio.

De Recusatione Judicis plura vide, *Judex*.

Tomo 5.

Exceptio Recusationis ante omnem actum Judiciale opponenda est, scriptio proponenda Judici prærenti. fol. 584. n. 509. & seq. Jure Canonico exprimens causa. num. 510. ubi, quid Judici recusare agendum. & n. 511. Jure Civili sufficit, si tunc ageretur, se non recusare calumniosè. fol. 585. n. 512.

R.

Si recusetur Judex ordinarius, & subist causa suspensionis, adjungitur alius, quia hoc jure (bene tamen Jure Canonico) recusari simpliciter non potest. n. 513.

Redhibitoria actio.

De hac vide, *Emptionis resolutio ex adilio edicto. Reditus, & annui fructus.*

Tomo 1.

Quoties reditus fructusve annui ex certo fundo, verbis precarijs & ad hæredem relatis ita legantur, ut legatarius è manu hæredis accipiat, ut hæres præstet, det &c. non censetur ususfructus relictus, sed annuum legatum. Econtra si verba dirigantur ad legatarium, servitus legata censetur. fol. 224. num. 57.

Rei Vindicatio.

Tomo 1.

Rei Vindicatio est in rem actio, per quam rem unam aliquam corporalem nostram tanquam nostram petimus ab eo qui possidet. Vel sic. Est actio realis specialis, quâ dominus agit adversus possessorem rei sue corporalis, & petit se dominum declarari, eamque officio Judicis unâ cum fructibus restitui. fol. 219. n. 42. & to. 5. fol. 115. n. 143. ubi n. 145. formula hujus actionis.

Conceditur hæc actio non solum ipsi domino directo, vel utili, sed etiam illi cui dominus actionem cedit, vocaturque Cessionarius, & iste habet tam directam quam utilem, directam vice cedentis, utilem ex propria cessionarij persona in hunc finem concessam, ut, si forte non posset vindicare nomine cedentis, fingatur ipse dominus. fol. 219. n. 47. Item conceditur illi, qui alteri aliquid dedit, ut alimenta reddantur, cui præter conditionem competit utilis rei vindicatio. fol. 220. n. 48. Item datur sponso vel sponsæ, si quid alteri ob nuptias securus dedit, & per accipientem stetit, quominus nuptiæ sequerentur. 48. Item datur illi, qui à Republica vel Fisco ad tempus habet fundum conductum. 49.

Dominus verus volens rem vindicare, potest repelli exceptione transactionis, Jurisjurandi, Rei judicæ, doli mali, tunc, quando vendens rem non suam postea factam suam vellet vindicare. fol. 220. n. 50.

Datur Rei vindicatio contra quemcumque detentorem, qui restituendi habet facultatem. unde etiam alieno nomine possidentes, ut Commodatarius, Depositarius, Conductor, possunt hæc actione conveniri: ita tamen, ut (si res sit immobilis) illis spatium indulgendum sit, intra quod auctori denuntient, item sibi motam esse proprietatem: qui si ad præfixum diem desinenda cause non adfuerit, summam discessu negotio coguntur possidentes rem restituere, & abiens possessionem

sessionem amittit. fol. 220. n. 51. Contra Sequentem non datur. 52. Denique datur etiam contra aliquos, qui solâ jurisdictione detinent, talis est. 1. qui se liti offert. 2. qui dolo malo desijt possidere. 53.

Præter rem principale, petuntur hæc actione etiam accessiones & lucra inde quaesita. fol. 221. n. 54. quod si actor non petat, tunc illi fructus & accessiones solum à Judice ex officio adjudicantur, qui post litem contestatam percepti sunt. eod.

Indulgentur detentori petenti aliquæ induciæ v.g. 4. mensium, si prius caveat de litis estimatione solvenda, dato fidejussore de restituendo intra tempus indultum. fol. eod. n. 55.

Jura, quæ negant, unâ rei vindicatione posse plures res simul peti generali vocabulo, intelligenda sunt de rebus quæ constant partibus notabiliter diversis, disparatis, dissimilibus, ad diversos usus destinatis, adeoque non solum physicè, sed etiam moraliter heterogeneis, & neque à natura neque ab arte ad unum totum constituendum ordinatis. hujusmodi sunt arma mentis, non item grex. fol. 222. quaest. 8.

In rei vindicanda sufficit ea certitudo & designabilitas, vi cuius Judex verè intelligere possit, in quo determinato corpore, & quantum petitori restituendum sit, v.g. quòd sit restituenda pars tertia fundi communis. fol. 222. quaest. 9.

Bonæ fidei possessor non tenetur ex rei interitu, nisi post litem contestatam ex culpa civili res perierit. Mala fidei possessor etiam de casu fortuito tenetur, si fuit in mora restituendi. eod. quaest. 10.

Relatio causarum.

Tomo 5.

Relatio est causa dubiæ remissio ab Inferiore ad Superiorem Judicem, ut referat, quid fieri velit. dicitur Consultatio. fol. 585. n. 515.

Quamvis Rescripto debeat se consulens conformare, potest nihilominus à sententiâ appellari. fol. 586. n. 516. Ab interlocutoria tamen, quòd Judex velit causam referre, non licet appellare, nisi Judex noller exhibere exemplar consultationis. n. 517.

Videntur Consultationes & Relationes abrogatæ per Novell. 125. n. 518. & seq. non tamen Jure Canonico. fol. 587. n. 520. Relationes ad consilium Jurisperitorum nullibi sunt abrogatæ. n. 521.

Religio. Religiosus.

Tomo 1.

Qui alium vi, metu, aut fraude seduxit, ne Religionem ingrediatur, aut ut egrediatur, non propterea tenetur ipse ingredi. fol. 207. n. 724. & seq. Nec tenetur Religioni restituere illud emolumentum, quod faciliè consequi potest alium recipiendo, quem aliquis non potuisset recipere. tenetur tamen ad illa que cum talis persona ingressus erant moraliter connexa. 725. Quomodo Religiosus obligetur legibus Civilibus, vide, *Lex*.

R.

Religiosa Communitas est capax Dominij propriè dicti, non item Religiosus Professus in particulari. fol. 296. n. 1. & 4. Potest hæc incapacitas etiam reperiri in habente votum paupertatis non solemne. 5.

Religiosus etiam Professus est capax Jurium & bonorum spiritualium, & quasi dominij, v.g. Beneficij, Juris eligendi, Juris alimentorum, manendi in tali Carnobio: possuntque ad hæc Jura tuenda uti remedijs possessorijs. f. 297. n. 7.

Nulla est repugnantia dominij bonorum fortuna cum Statu Religioso in persona particulari, nec de ratione voti Paupertatis Religiosa est, ut inducat incapacitatem dominij, sed solum, ut tollat omnem licentiam utendi his bonis independentem à consensu Superioris, à quo etiam pendeat voluntas subditi in dominio retinendo, debeatque paratus esse illud à se abdicare quando & quo modo Superiori visum erit. f. eod. n. 8.

Religionum aliquæ sunt capaces Successionis nomine suorum Religiosorum, aliz sunt incapaces. fol. 302. n. 18. Capaces sunt omnes, præter Dominos & Collegia Societatis JESU, & Monasteria Fratrum Minorum de Observantia, & ceterorum qui strictius Regulam D. Francisci observant. In reliquis eo ipso quòd quis ricè profiteatur, omnia ipsius bona, de quibus ante professionem saltem per ultimam voluntatem non disposuerat, perveniunt ad Monasterium, non solum quoad proprietatem, sed etiam quoad possessionem, si Professus ea possederat. Teneatur tamen Monasterium, quoad illius Debita contracta. n. 19. & 20. Quodsi Testamentum fecit, adhuc bona ad Monasterium pertinent usque ad illius mortem naturalem, absq; jure revocandi ultimam voluntatem. Posset tamen Religiosus in ultima voluntate disponere, ut statim emissâ professione ad successores pervenirent. 21. De successione in Emphyteusi, Feudo, Jure Patronatus, aut Retractus, vide in proprijs vocab. An Ususfructus patris in bonis filij per Professionem veniat ad Monasterium, vel consolidetur cum proprietate, vide, *Ususfructus*.

Sicut Professus debet assignare legitimam filio, ita filius carens descendentiis debet legitimam assignare ascendentiis, si careat descendentiis. fol. 303. n. 23.

Quicquid Religiosus Professus, per operas, industriam, aliorum liberalitatem, aut quemcumque alium titulum acquirit, Monasterio acquirit: item in Monasterio successione capaci hæres scribi potest, & legata capere, ab incestato jure sanguinis succedere, sicut in saeculo, cum translatione jurium in Monasterium: nec potest ob ingratitudinem in saeculo commissam exheredari. fol. 307. num. 45. Acquirunt autem Monasterio immobilitate, sicut filius familias patri, & non mediatè sicut servus domino: adeoque eo etiam invito posset Monasterium adire hereditatem. fol. 308. n. 49.

Successio ab intestato defertur Professo jure Co-
dicis. fol. 309. n. 54.

Si Professus in uno Monasterio, inde transeat
ad aliud, etiã capax successiois, Bona ante secun-
dam Professionem obvenientia ad primum Mona-
steriũ pertinent: post secundam Professionem ob-
venientia ad secundum Monasterium. fol. eod. n. 55.
& seq.

Transiente Religioso ex Monasterio incapaci
successiois ad capax successiois, nõ revivisceret
Iura, qua priori obvenire poterant, si capax fuisset.
fol. eod. n. 58.

Religiosus ejectus quod acquirit Monasterio
acquirit, etiã in injuste ejectus sit, spectato Jure
comuni. Sed ex speciali Constitutione Greg. XIII.
spectant acquisita ad Camera Apostolicam, qua
tamen fortè extra Italiam non urget. f. 310. n. 62.

Tomo 2.

Religiosi Professi non possunt regulariter con-
dere testamentum. excipiuntur professi Ordinum
Militarium. f. 46. n. 213.

Religiosus si ante Professionem testamentum
condidit, per professionem non numpitur, sed itã
firmatur, ut revocari non possit. Si Religio est in-
capax successiois, hæres scriptus statim potest adire
hæreditatem, si sit capax successiois, non nisi
post naturalem mortem professi: interim Mona-
sterium frui bonis. f. 47. n. 214.

Ut per Professionem firmetur testamentum, non
est necesse, quod dum fieret, cogitaverit de facien-
da professione. fol. eod. n. 215. Si post factum tes-
tamentum ante professionem diceret, se omnia
sua Monasterio offerre, sufficienter cenferetur revo-
catum, absque alijs solemnitatibus favore cause
piæ. eod. In hoc puncto nihil est innovatum per
Tridentinum Conc. sess. 25. decreto de Regul. c. 15.
loquitur enim Concilium de dispositione inter vi-
vos, n. 216.

Dispositiones factæ à Candidatis Societatis JESU,
nõ sunt Conditionatæ, pendentes ab eventu futu-
ræ professionis, sed Absolutæ. Conditionatæ
factæ essent inefficaces, & revocabiles per subse-
quentem absolutam dispositionem, vigore Consti-
tutionum faciendam, & à Conc. Trid. approbatam.
fol. 47. n. 217.

Si Religiosus ante Professionem non disposuit,
& liberos habet, conceditur illi post professionem
distributio bonorum inter liberos. Si carens libe-
ris habet ascendentes, Jure communi debet illis
legitimam. f. 48. nu. 218. Potest unum alteri præ-
ferre, relicta tamen alteri legitimã, & parte pro-
portionatã Monasterio reservatã. eod.

Religiosi Minorum & Cappucinatorum, eorum-
que Monasteria, quavis non possint hæres in-
stitui, legata tamen illis relinquere possunt, ut ta-
men non legentur res immobiles (præter domum
& hortum) ut eas servent, sed ut statim diven-

R.

dantur, & ne legata fiant in ea quantitate, ut
æquivalent hæreditati, & fraus Legi fiat. f. 62. n.
281.

De Religiosis Societatis JESU, vide, Societas
JESU.

Religiosus Professus hæreditatem delatam, nec
tamen aditam, transmittit ad Monasterium capax
successiois, excluso substituto, nisi causã pia esset
substituta. fol. 167. n. 40. & seq.

Religiosus per ingressum in Religionem tollit
exhæredationem, & reddit testamentum nullum,
etiã de Jure Civili. fol. 105. n. 475.

Patre Religionem professo, etiã successiois
capacem, debetur filio statim ex relicto testamento
legitima. fol. 114. n. 513.

Religiosus quando transmittat hæreditatem
non aditam ad Monasterium, vide, Transmissio hæ-
reditatis.

Religiosi quomodo donate possint, vide, Dona-
tio Regularium.

Tomo 5.

Religiosus potest reculare suum Prælatum si
procedat ut Judex ad puniendum. fol. 102. n. 81.

An Religiosus, & quando Postulare possit seu
Advocatum agere, vide, Advocatus.

Religiosi appellatio contra Superiorem à Cor-
rectione, secundum se & quoad substantiam specta-
ta non recipitur. f. 187. n. 522. Si tamen Superi-
or quoad modum excedat, licet ad Sedem Apo-
stolicam appellare, & si Superior non deserat, puni-
tur. n. 523. Extenduntur hæc etiã ad Cleri-
cos. n. 524. & seqq. ubi privilegia referuntur. Pro-
cedit Conclusio, etiam si Superior esset notoriè
criminosus. f. 588. n. 527.

Remissio.

Tomo 6.

Judex qui reum deprehendit in territorio do-
micilij, vel vagabundum, non est obligatus rem-
ittere reum ad Judicem loci delicti, si non petatur:
sed nec prohibetur. f. 17. n. 77.

Judex ratione delicti in suo territorio commissi,
non potest jure exigere remissionem Rei existentis
in alio territorio, cujus Judex nullam habet Juris-
dictionem in delinquentem. n. 78. Nisi iste Ju-
dex esset subiectus Principi petenti remissionem.
f. 18. n. 81.

Judici requisito sufficit summaria quædam cog-
nitio delicti à tali persona probabiliter commissi.
f. 19. n. 82.

Neque in levioribus criminibus, etiam si cri-
minaliter agatur, neque in atrocioribus, si tan-
tum civiliter agatur, permittitur Remissio. n. 83.

Judex domicilij aut originis non tantum ex
urbanitate, sed etiã ex necessitate tenetur Reum
petitum remittere ad Judicem loci delicti, nisi
jam prævenisset. n. 84.

Si Judex

R.

Si Judex ad quem reus fuit remissus, esset negli-
gens in processu, posset Judex domicilij procedere.
num. 85.

Superior Judex non tenetur remittere ad Judi-
cem inferiorem, in cujus territorio delictum com-
missum est. fol. 20. n. 86.

Vagabundus etiã remittendus est, si requira-
tur, ad locum commissi delicti. n. 87.

Si Judex requisitus recuset injustè remittere,
adeundus Princeps, ut eum cogat. n. 88.

Si delicti pœna excedat Jurisdictionem Judicis,
remittere debet ad Superiorem etiã non requisitus.
n. 89.

Ad Judicem suspectum non tenetur (quamvis
posset) Judex domicilij remittere. n. 90.

Captus extra territorium delicti à privatis non
habentibus jus ibi capiendi, non potest puniri, sed
libertati restituendus est, casu quo fuisset remissus.
n. 91.

Si quis plurium delictorum in diversis territo-
rijs commissorum reus detinetur ab uno Judice,
tunc si pœnæ sunt compatibles, priùs judicabit,
cujus delictum minus est; si in compatibles, ut pœ-
na mortis, non est opus remissione. n. 92.

Quando delictum est inchoatum in uno territo-
rio, & in alio consummatum ab eodem, & respec-
tu ejusdem, locus est præventionis. fol. 21. n. 93.
& seq.

Tam mandans quàm mandatarius possunt puniri
à Judice illius loci, ubi contractum est man-
datum eã penã quã puniretur mandatarius, si nullus
effectus esset secutus. fol. 21. n. 67. Posset etiã
uterque puniri penã ordinariã ob secutum effec-
tum, si uterque esset illius subditus ratione domi-
cilij, adeoque non teneretur remittere ad illum,
ubi delictum est consummatum. n. 98. Imò etiã
si non sit subditus. fol. 22. n. 99.

Cujus expensis faciendã sit remissio, pendet ex
locorum consuetudine. fol. 22. n. 101.

Quid quoad Remissionem hodiernis moribus
observeret in diversis Provincijs, vide, n. 102.

In sistendo Juri scripto, fur cum re furtiva in alio
territorio deprehensus, non est necessariò remit-
tendus ad locum facti furti. fol. 23. n. 104.

Repetundorum crimen.

Tomo 6.

Committitur à Judicibus recipientibus munera,
ut aliquid faciant vel non faciant, puniuntur extra
ordinem. non possunt dicere testimonium, nec
postulare, nec Judices esse. fol. 186. n. 553.

Replicatio.

Tomo 5.

Replicatio convenit Actori, & est contraria ex-
ceptio contra exceptionem. Definitur, Allegatio

adjuvandi Actoris gratiã comparata, quã vis excep-
tionis à reo objectæ, & primã facie nocentis, sed
reverã iniquæ, perimitur ne noccat. fol. 244. n. 328.

Quod idem cum proportione de Duplicatione,
TriPLICATIONE &c. dicendum. In Imperio ultra
Quadruplicationem non proceditur. Jure Bayari-
co tribus scriptioibus ex utraque parte concludi-
tur. fol. 245. n. 329. ubi n. 331. exemplum Redu-
plicationis.

Residuorum Judicium.

Tomo 6.

De Residuis facto seu judicio tenetur, qui pecu-
niam delegatam in usum aliquem retinuit, neque
in illum erogavit. Item penes quem pecunia pu-
blica reledit, si eam ad ararium non est professus,
aut ultra annum apud se retinuit. fol. 179. n. 523.
Illius pœna est tertia pars pecuniæ retentæ insuper
pendenda fisco, vel cui principale debetur. eod.

Tomo 1.

Committitur etiã hoc crimen de Residuis ab
eo, qui habens pecuniam communitati distribuenda,
obtrudit in vitis aliquid aliud. f. 118. n. 262.

Recessoria actio.

Tomo 1.

Hac actione agitur ad rem usucaptam recessã
usucapione per officium Judicis restituendam.
fol. 469. n. 383. est in rem actio, Publicianã è dia-
metro contraria. Habet hodie quadriennũ, & com-
petit adversus eũ, qui Republicæ causã absens (vel
etiã ex alia causa, ut Studiorum) præscriptis rem
existentis in civitate, & absens esse desit. n. eod. &
seqq. aliquando esse potest personalis, nempe
quando quis petit rescindi præscriptionem actio-
nis personalis, vg. injuriarum. n. 387. & 10. f. 111.
& seq.

Rescriptum.

Tomo 1.

Rescriptum est Concessio Principis per litteras
authenticas legitimè facta, sive secundum Jus sive
contra Jus, dummodo hoc exprimat, alioquin
præsumitur subrepticium. f. 59. n. 320.

Rescripta Justitiæ sunt strictæ interpretationis,
imò & Rescripta Gratiæ ad beneficia 321. & seq.

Rescriptum semper hac conditione mittitur: si
preces veritate nitantur. Si veritas supprimitur,
dicitur Subrepticium, si falsitas exprimitur, dicitur
Obrepticium. f. 59. n. 323.

Rescriptum Gratiæ subrepticie obtentum, est
ipso Jure nullum, Justitiæ est irritandũ. f. 60. n. 323.

Illã sunt exprimenda in precibus, quæ à Jure &
stylo Curie exprimi jubentur. f. 60. n. 324. & sunt
octo. 1. Si quis in eadem materia duo Rescripta
impetret, in quorum primo fiat restrictio, in se-
cundo ampliatio cum præjudicio tertij, in petitiõ-
ne se-

ne secundi facienda mentio primi. 325. 2. Si contra Rescriptum delegans certis Judicibus, impetres Rescriptum delegans alijs, facienda mentio prioris. 326. 3. Volens impetrare Rescriptum ad beneficium impetrandum, debet exprimere, quod habeat Vicariam perpetuam vel aliud beneficium. 327. 4. Rescripti ad provisionem de beneficio impetrati facienda mentio in petitione alterius Rescripti, etiamsi priori renuntiatum esset. 328. 5. Receptus in Canonicum cum solo Jure ad Præbendam, volens impetrare Rescriptum ad aliud beneficium alterius Ecclesie, debet mentionem facere admissionis in Canonicum. 329. 6. Facienda mentio Consuetudinis vel Statuti resistentis collationi. 330. 7. Expripiendum in petitione beneficii, quod supplicans sit Clericus. 331. 8. In petitione restitutionis contra spoliationem, exprimentur causa spoliationis. 322.

Alia causa nullitatis est dolus, vel simplicitas, aut ignorantia admissa, tacendo verum, vel narrando falsum, dans causam concessionis. f. 61. n. 333. ubi casus. Si dolus tantum quoad unum petitionis caput admixtus esset, probabiliter quoad illud solum vitaretur. 334. & seqq. ubi exempla referuntur.

Deficiente causa impulsiva solum, probabilis Rescriptum non vitiatur. fol. 63. n. 337. & seqq. ubi n. 340. traditur modus cognoscendi, quodnam sit motivum finale, vel mere impulsivum.

Si in precibus taceatur defectus vitians, vitium non purgatur per hoc, quod post datam purgetur defectus. f. 63. n. 341.

Error commissus in qualitate adjecta solum per modum demonstrationis seu declarationis illius rei in quam fertur intentio Principis in Rescripto, non facit Rescriptum Obreptivum, si aliunde constet de re quam Princeps volebat demonstrare, & de intentione dandi Rescriptum etiam secluso errore. f. 63. n. 343. ubi casus. Error verò circa qualitatem adjectam in vim determinationis, reddit irritum Rescriptum. 345. ubi casus & exemplum.

Rescriptum mandans aliquid contra Jus commune, non facta mentione saltem implicita Juris communis cui derogatur, rejiciendum est. f. 64. n. 346. ubi plura exempla. Item esset rejiciendum ob vii Latinitatis per Solecismum, aut constructionem ineptam. 347. item ob rasuram in loco suspecto. 348. Quibus casibus suspenditur, donec per aliud Rescriptum constet de mente Principis. eod.

Vitium Subreptionis purgatur per clausulam: *Motu proprio*: nisi de contraria voluntate Principis aliunde constet. f. 64. n. 349.

Requisita in Rescripto conformiter Juri communi, erunt, vel non erunt Substantialia, sicut sunt de Jure communi. f. 65. n. 350. ubi exemplum.

Executio commissa Episcopo, vacante Sede, spectat ad Capitulum. f. 65. n. 351. Si impetratum ad

Capitulum Sede vacante, antequam presentetur, electus & confirmatus est Episcopus, ad hunc spectat. 352.

Abusus Rescripti reprobandur. 1. si tradatur alteri idem nomen habenti. 2. si ante ortam litem in antecessum impetretur. 3. si ad diversos Judices ad fatigandum adversarium. 4. si ad reconveniendum alibi. Hi abusus puniuntur nullitate Rescripti & Processus, Condemnatione in expensas. f. 65. 353.

Rescripto impetrato contra plures indefinitè, non ultra tres vel quatuor in Judicium trahi possunt, quorum nomina impetrans in primo citatorio coram delegato exprimere debet. f. 65. n. 254.

Rescriptorum executores & Judices in causis Jurisdictionem involventibus, & ad forum Ecclesiasticum spectantibus, constituuntur à Sede Apostolica, ejusque Legatis, Personæ habentes vel Dignitatem, vel Personatum, vel Canonicatum in Ecclesia Cathedrali. f. 65. n. 355. Meri executores non indigent tali qualitate. eod. Decreto Concil. Tridentini in quavis Diocesi quatuor probati viri constituendi sunt, prædictis qualitatibus præditi (inter quos est Vicarius Generalis) quibus præter locorum Ordinarios causæ ad forum Ecclesiasticum delegari possint. f. 56.

Restitutio seu Reparatio Damni.

Tomo 1.

Restitutionis vocabulum aliter à Juristis, aliter à Theologis sumitur. Theologicè aliquando latius, aliquando strictius. Latè sumendo, est rei alienæ vel in se, vel in æquivalenti Redditio, sive præsupponat læsionem factam sine non. Strictius sumitur pro Reparatione Juris læsi, faciendò ut læsus moraliter perinde se habeat, ac si nunquam læsus esset. fol. 91. n. 126.

Restitutionis præceptum nec semper est Negativum, nec semper Affirmativum. f. 92. n. 130. & seqq.

Restitutionis faciendæ pro damno illato, ex lege naturali, secluso omni pacto, & lege positiva, duplex Radix à Theologis assignatur. Prima est ex *Re accepta*. Secunda ex *Injusta læsione* per formalem injuriam. fol. 94. n. 140. Ex prima nascitur obligatio restituendi rem alienam, apud me inculpabiliter existentem, in se vel in æquivalenti: & commodè restituibilem. 141. ubi exempla. & quidem rem in se existentem teneor restituere etiam cum jactura pretii fortè pro ea soluti. eod. Si eam bonà fide absumpsi, teneor restituere in quantum locupletior factus sum, & tibi competet actio personalis in factum vel de dolo. 142. Ex secunda radice teneor de damno dato, etiamsi nihil locupletior factus, imò etiamsi læsus essem. 143.

Restitutionis radix generalis est Necessitas utriusque dictæ obligationis ad felicitatem humanam societatis. fol. 94. n. 143.

Resti-

Restitutionis ex secunda radice obligationes, vide, *Dammum Injuriæ datum*.

Accipiens aliquid pro actione jam ex Justitia debita, tenetur in conscientia restituere: secus si solum erat debita ex alia virtute. 137. num. 351. & seqq.

Non est obligatio restituendi de Jure Naturæ ex Justitia, quod acceptum est pro actione vel omissione turpi & illicita, esto pactum præcedens nullam induxerit obligationem, & etiamsi fuerit actio damnosa tertio, v. g. iniqua sententia Judicis; quo casu Judex nihil quidem tenetur restituere corumpenti, bene tamen & Judex & corumpens læso per sententiam. f. 137. n. 354.

Adversus meretricem non datur conditio quæ repetatur datum. Sed neque meretrici datur actio ad petendam mercedem promissam, quamvis, actu secuto, debeat in conscientia ex pacto. f. 138. n. 360.

Adversus turpiter accipientem datur conditio ob turpem causam, quæ repetitur datum pro actione jam antè ex Justitia debita, si turpitudine sit solus accipiens, secus si turpitudine sit utriusque, quo casu quod datum est, manet apud accipientem. f. 139. n. 363. & seqq.

Cooperantes ad damnificationem ut teneantur restituere, satis est, si influxerunt in damnum, etiamsi sine eorum cooperatione futurum fuisset. f. 141. n. 372. Mandans & consentiens obligatur, si objectivè suo mandato vel consensu influant. 373. Consiliarius fetens iniquum suffragium, postquam numerus suffragiorum irrevocabiliter est obtentus, non tenetur. 374. Tenentur etiam Palpatores, vituperio incitantes. 375. Consulens tenetur, etiamsi revocet consilium, si tamen adhuc influat, secus mandans si revocavit. 376. Receptores furum quæ talium etiam tenentur. 377. Negativè concurrentes, nisi ob difficultatem impediendè damnum excusentur, etiam tenentur restituere, si ex officio tenebantur impedire. 379. Causa physica principalis tenetur primo loco, nisi ab alio fraude inducta esset. f. 142. n. 381. Causa Instrumentalis, seu physica seu moralis, non tenetur nisi in defectum causæ moralis Principalis, cujus auctoritate operatur. 382. Causa Negativa non tenetur nisi in defectum causæ positivæ. 383. Causa partialis partialitate tam effectus quam causalitatis, solum partialiter tenetur. 385. Si causa secundo loco obligata restituit, habet regressum contra causam principalem. 386. Causa simul concurrentes tenentur secundum æstimationem sui influxus. 387. Causa partialis, sine qua adhuc fieret effectus, probabiliter non tenetur in defectum aliarum causarum totius damni. fol. 143. n. 388.

Christi. Haun. Repert.

Qui simul, & suo & aliorum nomine damnificat, æqualiter cum cæteris restituere tenetur. f. 142. num. 385. Restituere causam primò obligatam, reliqua secundo loco obligata ad nihil tenentur. 386. Causæ æquè immediatè simul concurrentes & obligatæ, non semper tenentur æqualibus portionibus, sed sæpè inæqualibus, pro majore vel minore influxu. 387. ubi exemplum.

Restitutio pro damno illato faciendæ est in illo loco, quo si restituitur servatur Læsus indemnis. f. 143. n. 389.

Quod verò debetur ex re accepta sine delicto, est restituendum expensis creditoris: quodsi propter expensas non expedit illi immediatè restitui, restituendum est secundum Intentionem illius saltem præsumptam, & meliore modo quo potest sine damno restituentis. Quodsi majoribus sumptibus opus esset, quam sit valor rei, neque spes esset, quod posset assertari in alio tempus quo ad dominum pervenire posset, tunc disponi potest sicut dicitur de *Bonis inventis*. f. 144. nu. 394. Ubi autem restituendum sit debitum ex Contractu, attendenda praxis, pactum, Natura Contractuum. Regulariter solutio ex contractu ubi non redditur unum pro alio, ut donatione, sufficit restitui in loco debitoris, vel ubi res existit, quando res in specie restituenda, ut depositio, restituenda, ubi deposita. In alijs communiter in loco contractus. 395. Quando quis in loco debito non solvit, datur adversus eum actio, ubicunque commorabitur, ut solvat, quantum intererat Creditoris, fuisse solutum in loco debito. Et contra, si sit per Creditorem, datur Debitori actio, ut tantum detrahatur, quantum Debitoris intererat, solutionem eo loco factam esse. 369. Pereunte re in via, si erat debita in individuo, nec Debitor fuit in mora, perit Creditori, secus si fuit in mora, vel solum debebatur in specie. 397. & seqq.

Restitutio fieri potest Creditoris in re fungibili debita, si cetera sint paria. Non tamen in alia specie. 494.

Quomodo restituendum pro fama læsa, homicidio, Vulneratione, vide, *Detraçtio. Homicidium*.

Qui in gravi necessitate, alioquin excusante à restitutione, rem alienam apud se habet, cujus Dominus in pari necessitate constitutus est, tenetur eam restituere, quia in tali casu non fit communis. f. 164. n. 489.

Qui debet ex delicto, potest ab obligatione restituendi excusari ob gravitatem damni, quod per restitutionem subeundum esset. fol. eod. nu. 490. ubi exempla. Non excusatur tamen si damnum adæquet summam debiti: bene autem si damnum notabiliter excederet summam debitam ad-

Bb

numerato

numerato luco cessante & damno emergente Creditoris, quo casu posset restitutio differri, vel fieri pauperibus. n. 491.

Bonum inferioris ordinis non est obligatio restituendi cum detrimento bonorum ordinis Superioris in suo genere æque gravi, dummodo illud non acquisiverit Debitor ex iniusta læsione. f. 164. n. 491.

Per Religionis ingressum non excusatur Debitor à Restitutione, si saltem intra biennium potest satisfacere manens in sæculo. fol. 164. num. 492.

Jure Novo prohibentur ingredi debitores ultra vires & facultates suas. f. 156. n. 193.

Restitutio in Integrum.

Tomo 1.

Restitutio in Integrum est reductio in eum locum, in quo quis fuit ante læsionem. Est remedium extraordinarium, quo certis personis subvenitur, quæ in contractibus vel ex imbecillitate Judicij, vel ignorantia Juris, vel alterius injuriæ, vel alijs causis in captionem inciderunt, & læsæ sunt, quæ omnia in pristinum statum ita reducuntur, ut ille qui restituitur non fiat pauperior ex læsione facta in contractu. fol. 159. num. 461. & seq.

Petitio Restitutionis non est propriæ actio, sed Imploratio Magistratus habentis Mixtum Imperium, imperio prævalente, unde Magistratibus municipalibus non competit potestas restituendi. fol. eod. n. 463.

Petenda est in loco domicilij illius contra quem petitur restitutio. eod. n. 465.

Inferior Magistratus non potest restituere contra sententiam Magistratus Superioris, & contra sententiam Judicis delegati nemo nisi Princeps. eod. n. 466.

Denegata semel restitutione, si sententia transijt in judicatum, non conceditur amplius ab eodem Judice in eadem Causa, nisi petatur prætextu novarum probationum. Si verò petatur secunda restitutio contra priorem quæ quis putat se læsum esse, conceditur regulariter, non tamen in casu qui habetur *l. fin. §. 6. C. de bonis quæ liberis*. fol. 159. num. 467. & seq.

Liberis & liberis contra Parentes & Patronos non conceditur Restitutio in integrum. fol. 160. num. 469.

Beneficium hoc est mixtum ex reali & personali, quatenus non solum personæ sed etiam causæ conceditur. unde conceditur etiam Minoris hæredi quantumvis Majoris. fol. 160. n. 470.

Non competit fidejussori quamvis, si solvit, postea actione mandati convenire restitutum principalem. fol. eod. n. 471.

R.

Sicut interposita appellatione suspenditur sententia, ita etiam petitæ restitutione in integrum, donec causa restitutionis contra latam sententiam ventiletur. fol. 160. num. 471.

Tempus, intra quod hoc Beneficium obtineri potest, est quadriennium, à die scientiæ læsionis, & facultatis experiendi. fol. 161. num. 473.

Causæ concedendi hoc beneficium septem enumerantur. 1. Metus. 2. Dolus malus aliud simulando & aliud agendo. 3. Ætas minoræ, ita ut extremus dies anni vigesimi quinti (in Bavaria vigesimi primi) & hora ejus ultima à momento in momentum computentur. 4. Capitis diminutio minima. 5. Justa absentia Reipublicæ causâ. 6. Substitutio potentioris adversarij per alienationem. 7. Pietas & reverentia debita locis & communitatibus Religiosis, Reipublicæ, & Civitati. fol. 161. n. 475. & seq.

Minoræ restituitur non solum contra eum circumvenit, sed etiam contra eum ad quem pervenit res, in qua minor læsus est, si tertius possessor sciens rem ita venditam esse à Minore, nihilominus emit: vel si prior qui à minore emit, solvendo non est. fol. eod. n. 475.

Minoræ non restituitur in contractu Matrimonij, Religionis ingressu, delictis, venditione sui ad habendum pretium, si major factus ratum habet, quod minor gessit. fol. 161. num. 477.

Minor non restituitur adversus Minorem, si uterque æqualiter læsus est, vel si habet remedium ordinarium. fol. 162. num. 478. ubi referuntur casus.

Minor per imprudenciam renuntians beneficium Ecclesiasticum alteri deinde collatum, probabiliter restituitur. f. 162. n. 480.

Minor etiam restituitur, si per Sententiam adversus Curatorem latam læsus est, modò Curator caverit, rem pupilli salvam fore. fol. 162. n. 481.

Facta restitutione in integrum, non solum res principalis restituenda est, sed probabiliter etiam fructus, qui tempore quadriennij percepti sunt, in quantum alter locupletior inde factus est, detractis tamen illis, quos ex suo soluto pretio lucraturus interim fuisset. fol. 162. num. 483. & seqq.

Leges absolverentes Minorem à restitutione pretij male consumpti, temperandæ sunt, quando ex parte emptoris dolus intervenit. Quod si solum est cum consensu Curatoris, dabitur adhuc restitutio, ut denuò solvatur, salvâ actione adversus Curatorem, nisi solutio fuisset redditum, aut annuæ pensionis. f. 163. n. 487.

Contra

R.

Contra Præscriptionem delictorum non restituitur Minores in integrum ad accusandum. fol. 459. n. 522.

Majoræ non restituitur in integrum contra præscriptionem, etiam si ex invincibili ignorantia rem suam non reperierunt. fol. 462. n. 545.

Tomo 5.

Restitutio in integrum non est actus simplicis Jurisdictionis, sed Imperij. fol. 7. n. 27.

Restitutiva Actio.

Quæ ratione competat Creditori in casu quo mulier pro alio fidejussit, vide, *Vellejanum Scrum*.

Retorsio.

Tomo 1.

Retorsio est legitima injuriæ verbalis in ipsomet injuriantem propulsio, honoris tuendi causâ in continenti propriâ auctoritate facta. fol. 182. n. 584. Perimit actionem injuriarum. & Jure Bavarico non datur retorsio retorsionis. fol. 182. num. 585.

Retorsionis macula ne inhæreat, ad eundem judicem à gravato, qui cognoscet an legitime sit facta. eod.

Potest fieri à persona specialiter conjuncta injuriato. fol. eod. n. 586. Item quando verum crimen, sed occultum objectum est. n. 587. ubi, quid Jure Bavarico.

Subditus adversus suum Magistratum uti retorsione non potest. eod. n. 588.

Retorsio potest fieri scripto. fol. eod. n. 589. ubi praxis securissima traditur.

Retorsio in personam indefinitam generalibus verbis factam, nullam habet vim. fol. 183. n. 589.

Retractus.

Tomo 4.

Retractus est Jus, Lege vel Consuetudine, vel Statuto introductum, quo conceditur alicui revocatio rerum ab alio alienatarum: quod Jus est aequaliter fuerit per leges abrogatum, pluribus tamen in Provincijs, & specialiter in Bavaria reductum est. ubi aliqua à communi Germaniæ consuetudine diversa observantur. fol. 76. num. 211. ubi in compendio referuntur Novendecim Articuli Juris Bavarici.

Vocatur etiam Jus Protimiseos: Jus congrui: Retractus Municipalis, & Legalis, ad distinctionem à Conventionali. f. 77. n. 213.

Retractus Municipalis dividitur in Gentilitium, Partialem, & Territoriale, quibus addunt aliqui Censualem. Gentilitius competit proximis Consanguineis, vulgò, Erb-Einstand. Erblosung. Partialis Socio in re communi. Theilsozung. Terri-

Christ. Haun. Repert.

torialis competit illis, qui sunt ex territorio vendentis, contra extraneum emptorem. Martensjung. cod. & seq. Gentilitius non convenit affinibus, nec uxori, nec loco, nec genero. f. 78. n. 215.

Si Venditor proximo consanguineo denunciavit, pretium & Emptorem indicavit, ille verò respondit, se hac vice non habere voluntatem emendi, salvum habet Jus Retractus, etiam si non expressè hoc Jus sibi reservaverit. Quod de Jure Bavarico posset esse dubium. est tamen verisimilium. fol. 78. n. 216.

Si res vendita fuit duorum habentium diversos consanguineos, & unius consanguinei juri suo renuntiant, alterius consanguinei non possunt invito emptore totum retrahere, sed necessariò incident eum emptore in communionem, nisi hic majit (prou potest) illos cogere, ut vel totum retrahant, vel nihil, quia ipse non emisset partem. fol. eod. n. 217.

Si consanguineus ante celebratam venditionem venditori renuntiare, verus est, quod non liceat illi poenitere, sicut non licet poenitere, si post contractum renuntiet emptori. fol. 78. n. 218.

Si consanguineus Venditoris renuntiet suo juri in favore emptoris extranei, qui deinde rem emptam vendat alteri extraneo, renuntians non videtur habere Jus retrahendi ab hoc ultimo emptore. fol. 79. n. 219.

Renuntiatio tacita, consistens v.g. in subscriptione vel testimonio, vel alio modo promovendi contractum, non adjecta protestatione, idem operatur quod renuntiatio expressa, nisi ex officio subscriptum esset, v.g. à Notario: vel ex Statuto præsentia requiretur. fol. eod. n. 220.

Jus Retractus competit consanguineo, etiam si Venditoris hæres existat, & etiam si nec inventarium fecerit. fol. 79. n. 221. Posset tamen hæres à defuncto gravari, ut si hæres esse vellet, non retraheret, nempe si Emptori promississet, rem non fore obnoxiam Retractui. eod.

Etsi jure communi adhuc esset locus Retractui, si res immobilis cum mobili commutaretur, Jure tamen Bavarico universim ex permutatione non est locus Retractui. fol. 80. n. 223.

Ex eo quod res vendita per publicam subhastationem retrahi non possit, non licet inferre, quod idem dicendum, si debitor compellatur à Judice ad vendendum. f. 81. n. 224.

Non esset locus Retractui, si inter Venditorem & Emptorem convenisset, ut casu quo quis Retractum attentaret, contractus sit nullus, nisi contra-hentes postmodum in Retractum consentirent. fol. eod. n. 225.

Retrahere volenti licet poenitere, etiam jam oblato & deposito pretio, sed Retractu necdum perfecto. fol. eod. n. 226.

Bb 2

Res

Res semel extra familiam alienata, si deinde redeat iterum ad familiam, sit iterum obnoxia Retractui. fol. 81. n. 227.

Filio Naturali non legitimo, spectato jure Germanie, non competit Jus Retractus, bene tamen legitimo, item exheredato; item Renuntianti successioni. fol. eod. n. 228.

Jus Retractus competit Laico, etiam quando res vendita est Clerico, ex eo principio Juris: Quod quilibet Juris in alios statuerit, eodem Jure & ipse utatur. fol. eod. n. 229.

Monasterio, intuitu sui Professi, non competit Jus Retractus, quia Professus non amplius censetur esse ex familia vendentis, usus tanquam unus de familia. Unde consequens est, quod si per Professum aliqua bona ad Monasterium pervenerunt, etiam si Monasterium illa bona vendat, non sit locus Retractui. Si tamen Monasterium emat aliquod bonum, possunt Vendoris consanguinei retrahere, sicut de Emptore Clerico dicitur. fol. 82. n. 230.

Si res vendita est consanguineo remotiori, ad huc proximiori competit Jus Retractus. fol. 82. n. 231.

Quando Venditio ex aliquo capite & defectu est nulla, cessat Jus Retractus. fol. eod. n. 232.

Si res immobilis detur Creditori in solutum, adhuc est locus Retractui. Unde idem dicendum, si Prædium æstimatum æstimacione faciente venditionem daretur in dotem. fol. 82. n. 233.

Ratione Retractus non tenetur retrahens ad duas Gabellas, sed ad unam solam. fol. eod. n. 234. Etiam si primus Emptor exemptus esset à Gabella, retrahens tamen non gauderet hac exemptione. fol. 82. n. 235.

Si plures res retrahibiles uno pretio sint venditæ, necesse est, vel omnes retrahi, vel nullam. fol. eod. n. 236.

Revisio.

Tomo 5.

Revisionis remedium successit remedio Supplicationis. fol. 82. n. 498. Est remedium extraordinarium, quo in Camera Imperiali Læti ex quadam benignitate per Commissarios Imperatoris & Statuum Imperij ad id deputatos succurritur. fol. 83. n. 499. Petenda est intra 4. Menses à lata sententia Camerali, & insinuando Cancellario Imperij. num. 500.

A petente Revisionem est deponenda certa pecunia, sicut applicanda, si male posita est. n. 501.

Est petenda in scripto, etiam pro sententia definitiva. n. 502.

Si sententia Interlocutoria Revisio petita est, & retractata, Causa principalis ad Judicium Camere remittenda est. n. 503.

R.

In Revisorio non admittuntur novæ probationes, & deductiones. n. 505.

An Revisio suspendat executionem, Praxis locorum attendenda est. n. 506.

Revocatoria Actio.

Tomo 5.

Vocatur communiter *Pauliana*; & definitur: Actio competens Creditori adversus eum, qui sciens, & particeps fraudis, accipit bona ab Actore Debitore in fraudem Creditoris alienata. fol. 119. n. 169. Est regulariter Actio Realis, eò tendens, ut res alienata restituatur in pristinum statum, perinde ac si nunquam alienata fuisset. n. 171.

Quando res fuit alienata titulo lucrativo, non est necesse, quod conventus fuerit consensu fraudis. 172.

Hac Actione non potest revocari Legatum & Hæreditas, si in fraudem Creditorum non accipitur. fol. 120. n. 175.

Reus.

Tomo 5.

Reus voluntarius debet habere legitimam personam standi in Judicio, non item necessarius seu in vitus. fol. 142. n. 308.

Ut reus teneatur respondere Judici interroganti, debet ipsi constare sistem extrajudicialiter, quod habeat Jus interrogandi. fol. 143. Item quod Judex ex confessione non sit falsum præsumpturus. n. 311. Fundamentum interrogandi debet in processu probatum fuisse, & hoc reo constare.

Reus juridicè interrogatus tenetur sub culpa gravi fateri veritatem, nisi timenda esset ex confessione pena mortis, damnationis ad trirèmes, aut confiscatio omnium bonorum, mutilationis, &c. si tamen spes sit, quod negando sit penam evasurus. fol. 144. n. 317.

Qui negavit delictum cum deberet fateri, non tenetur postea fateri, nisi intra terminum assignatum. fol. 145. n. 325.

Reo quantumvis innocenti, non licet resistere primæ comprehensioni legitime factæ. fol. 146. n. 327.

Sententiæ materialiter injuste potest reus passive resistere, & se defendere etiam armis si opus sit, secluso gravi scandalo. n. 329.

Reus potest non solum ante, sed etiam post Sententiam fugere, etiam effingendo carcerem, & probabiliter etiam in causa pecuniaria. n. 331. nisi jurasset oppositum. n. 333.

Quantumvis alijs non sit licitum effingere carcerem,

R.

licet tamen fugam consulere, (exceptis Ministris) nisi esset homo Reipublice valde notorius. fol. 147. Licet etiam subministrare instrumenta. n. 338.

Reus si ob negatam injustè veritatem absolvatur à pena pecuniaria, non propterea tenetur eam posteaolvere. fol. 148. n. 339.

Reus quomodo ad Articulos Inquisitionales respondere teneatur, vide, *Articuli Inquisitionales*.

Tomo 6.

Reo, tam confessio, quam etiam convictio, dandus est terminus defensionis, etiam in flagranti deprehensio, & in contumaciam condemnato. fol. 272. n. 324.

Dato defensionis termino, & reo ad largam seu carcerem posito, communiter indulgetur, ut seclusus Officialibus solus cum Advocato agat. fol. 273. n. 325.

Terminus defensionis potest Judex denegare in criminalibus, quando petiur cavillandi causa, item furibus famosis & latronibus. n. 327.

Nec de plenitudine potestatis potest ceteroquin Princeps tollere reo in criminalibus defensiones, excepto secundum quosdam Summo Pontifice. n. 328.

Renuntiatio termini defensionis non est facilè admittenda. fol. 274. ubi ponitur forma. & num. 330. quid Jure Bavarico observetur circa terminum defensionis, & publicationem Processus.

Pater admittendus est ad defensionem filij. fol. 274. n. 331. Imò etiam personæ conjunctæ. n. 332.

Judex tenetur ex officio quærere defensiones Rei, easque supplere, & quocunque modo adjuvare, etiam reo non petente. fol. 275. n. 333.

Denique quivis alius, qui veller fungi officio Advocati, admittendus esset. eod.

Reus potest in qualibet parte Judicij, etiam post elapsum terminum defensionis, usque ad executionem Sententiæ suam innocentiam probare. fol. 275. n. 335.

Volens probare suam innocentiam antequam respondeat ad articulos, non est audiendus. fol. 276. n. 336. De cetero toties audiendus, quoties se ad novas probationes offert. n. 337.

Libertur reus à pena ordinaria testimonio unius, non enervato. fol. 276. num. 338. ubi exemplum. Etiam si talis testis ceteroquin esset inhabilis, dummodo alij testes haberi non possint. n. 341. Si testis solum de credulitate deponat, opus est, ut fundamentum suæ credulitatis alleget. n. 342. & seqq.

Reus, obiciens accusatori calumniam in accusando de crimine verè commissio, sed non probanti, peccaret, per se loquendo, & contra charitatem & contra Justitiam. fol. 278. n. 349.

S.

Ad infirmandum testimonium, licet reo obijcere testibus occulta crimina, si aliter non potest infirmare. fol. 279. n. 350. & seq. Quod si obijceret falsum crimen testi injustè testificantem, peccaret non solum contra veritatem, sed etiam contra Justitiam, practicè loquendo. n. 354.

Si Reus à publicis Ministris in flagranti deprehendatur, hoc non est sufficiens ad condemnandum, esto forte sufficiat ad torturam. fol. 284. n. 307. & seq. Si cum solum deprehendit privatus, talis non probat semiplenè, si denuntiet, nec sufficit ad torturam, sed solum ad inquirendum. n. 372. Si à pluribus est deprehensus & denunciatus reus, debet Judex cum non suspectis confrontare, & negantem subjicere torturæ. n. 373. Si deprehensus à persona Judicis extra tribunal, Judex potest procedere ad inquisitionem, non ad torturam. n. 374. bene tamen si deprehensus esset à Judice in actu ad ejus officium spectante, & alijs presentibus. n. 375. Imò aliquando ad ipsam condemnationem. fol. 285. n. 376.

Reus nec probans innocentiam, nec præstans Juramentum purgationis, in levioribus habetur pro confessio, in gravioribus torqueri potest. fol. 287. num. 385.

Quomodo reo respondendum sit ad articulos Inquisitionales, vide, *Articuli Inquisitionales*.

S.

Sacrilgium.

Tomo 6.

Sacrilgium est mixti fori. fol. 27. n. 127.

Sacrilgium furtum quâ ratione puniatur, vide, *Peculatus*.

Salvus Conductus.

Tomo 6.

Spectato Jure communi, in salvo Conductu veniendi, videtur inclusus etiam Recedendi. Non item Jure Bavarico. fol. 257. n. 145. & seq.

Salvus conductus Veniendi & Recedendi dicitur generalis, vi cujus quovis die Juridico elapso securè recedere potest, & debet. fol. 238. num. 146. Salvus conductus specialis est, vi cujus licet tempore litis conversari cum amicis, præstita cautione. n. 149.

Salvus conductus concedi potest ab omni Magistratu, qui habet Merum Imperium. n. 150.

Salvus conductus non potest ab inferiore Judice concedi reo notorio. n. 151. In dubio est concedendus petenti, ad suam innocentiam probandam. fol. 239. n. 152.

Reo præsentis cujus copia haberi potest, vel jam incarcerationo petenti Salvum conductum, aut carceris relaxationem, oblata fidejussoria cautione, in atrocibus neutrum concedendum. n. 153. Nisi moraliter constaret Judici ex Actis, reum esse absolutum. n. 155.